

[links] Wandkleed 'Shadow of a Doubt' (serie a, kleding b), dubbelweefsel in linnen, 100x108 cm, 2021.

Notitie 2344 uit fotoarchief, gebruikt ter inspiratie voor 'Shadow of a Doubt'.

Regels maken het spel

Theo Rooden
Theo Rooden

Theo Rooden

Theo Rooden (1969) groeide op in Midden-Limburg en was een kind dat graag tekende en knutselde. Al vanaf de kleuterschool raakte hij gefascineerd door abstracte patronen. Dat deed hij toen met mozaïeksteentjes en kralenplanken, sinds een paar jaar bouwt hij ze op met draden en kleuren die resulteren in eigenzinnige, altijd elegante weefsels. Toch is het niet vreemd dat weven in zijn leven kwam, de aanloop was er al. Uit 2012 dateert een serie tekeningen met lijnen die haaks op elkaar staan: getekende weefsels.

Andere richting

Tekenen en creatief bezig zijn bleken dan wel zijn lust en leven te zijn, hij koos niet voor het avontuur er beroepsmatig wat mee te doen. Een veiliger keus in de onzekere jaren 80 was de opleiding Industrieel Ontwerpen aan de TU in Delft en zo kwamen wetenschap en onderwijs zijn leven binnen.

Onderzoek en lesgeven bleken echter niet geheel bevredigend, hij kon zich er niet vrij genoeg ontwikkelen. Vanaf eind jaren 90 koos hij daarom een pad ernaast, dat van parttime grafisch ontwerper en beeldend kunstenaar. Dat blijkt zijn vruchten af te werpen, want inmiddels werkt hij als fulltime kunstenaar: Theo weeft en heeft een geheel eigen, herkenbaar handschrift ontwikkeld. Overigens heeft hij nu alsnog profijt van de precisie en het systematische van zijn vroegere werk als grafisch ontwerper, bij weven ontkomt je niet aan regels en wetmatigheden.

Diverse leermeesters

Na een workshop bij de De Ambachtelijke Weverij in Rotterdam in 2017 besloot hij er les te nemen. Wat betreft het omgaan met textiel en de technische kanten van het weven had hij een achterstand vergeleken met

de andere studenten, maar Sytze Roos, oprichter van DAW, gaf hem van begin af aan de ruimte een eigen stijl, passend bij zijn persoonlijkheid en kwaliteiten, te vinden.

De basistechnieken en het inrichten van een getouw had hij al snel onder de knie. Vanuit die ondergrond kon hij zich verder oriënteren. Niet alleen het leren kennen van nieuwe technieken was belangrijk, maar ook het opbouwen van de noodzakelijke knowhow op het gebied van marketing, positionering en het kunnen leven van je werk. Om daar iets van in de praktijk te zien, ging hij via DAW in de leer bij twee Engelse professionele wevers, Angie Parker en Margo Selby. Van beiden leerde hij het belang van specialisatie. Margo combineert vrij werk, het weven van prachtige wandpanelen, met ontwerpen voor de industrie. Zo is zij een veelzijdig ondernemer. Vooralnog ziet hij zichzelf vooral als beeldend kunstenaar, al blijft de verleiding om als ontwerper samenwerkingen aan te gaan.

Collingwood

Peter Collingwood (1922-2008) was de belangrijkste Engelse wever van de 20e eeuw. Behalve door zijn befaamde weefwerk verwierf hij internationaal aanzien met zijn boeken over weven. In 2019 nam Theo twee weken les in Nayland bij zijn zoon Jason die de weverij van zijn vader heeft voortgezet. Hij maakte er kennis met het door Peter Collingwood ontworpen getouw met schachtwisselaar, een type dat meer ontwerprijheid toelaat. Dat bleek een nuttige ervaring. Jason bracht hem vooral de kneepjes van het weven van vloerkleden bij, die inmiddels herhaaldelijk, succesvol zijn toegepast.

Herhaling van ritme en patronen

Als beeldend kunstenaar is Theo altijd geboeid door het alledaagse en zet hij zijn observaties om in een idee. Dat deed hij al in de tijd dat hij veel werkte met papier, kranten en plakband. Hij maakte fantastische gekleurde serpentes en zijn visitekaartjes bestonden uit een grote

Boven en onder close-up van 'Shadow of a Doubt' (serie c, kladd a)

TheoRooden

rol papieren toegangkaartjes. Hij houdt van spelregels, algoritmen en wetmatigheden en hoe hieruit patronen en ritmes ontstaan die steeds opnieuw verrassen. Voor de observerende mens zijn die overal en altijd te zien en Theo legt ze vast. Duizenden foto's heeft hij inmiddels en eindeloos veel notities, ze vormen een oneindige bron van inspiratie.

Datzelfde gebeurt nu bij zijn weefwerk, ook daar begint het met kijken. In zijn recente weefproject 'Shadow of a Doubt' concentreerde hij zich op schaduwen. Hij werd zich ervan bewust dat hij vaak naar schaduwen kijkt en dat hij geïntrigeerd is door de manier waarop ze vormen benadrukken en veranderen. Een schaduw kan bijvoorbeeld naar voren vallen op een semitransparant vlak, bij het achterwaarts vallen toont hij het reliëf van een achtergrond. Zo zijn er meer variantencategorieën en altijd weer is dan de vraag of en hoe deze gelaagdheid gevangen kan worden in het platte vlak van een weefsel.

Shadow of a Doubt

Ideeën worden geschetst en daarna uitgewerkt op de computer. Maar al snel weeft Theo stalen om te zien hoe materiaal en techniek tot vorm en structuur komen. Daarna begint het proces van het op elkaar afstemmen van het beeld in zijn hoofd en het weefsel onder zijn handen. Tijdens het weven, een traag proces, ziet hij meer varianten en mogelijkheden dan hij uit kan voeren, maar door ze te laten rusten wordt in een later stadium duidelijk wat wel en niet realistisch is. Hij heeft een atelier in een prachtige oude school in Rotterdam (dezelfde waarin Snijder & Co, waarover wij in *Métier 06* schreven, gevestigd zijn) waar hij graag gasten ontvangt om zijn fascinatie voor het weven mee te delen.

Theo's kracht is dat hij goed kan variëren op een thema, waarbij elk nieuw werk bestaansrecht heeft. Zo bestaat de collectie 'Shadow of a Doubt', die dit jaar geëxposeerd zal worden, uit vier series van vier doeken. Het totaal is interessant, elke serie met vier kwadranten is boeiend, en elk doek is een op zichzelf staand werk. Vanaf een

afstand zie je de compositie, van dichtbij het spel van schaduw en diepte. En nog weer dichtbij is te zien dat de draden door het naar voren en achteren gaan de kleurvlakken en het weefsel vormen.

Pushing the Limits

Als beeldend kunstenaar bleef Theo vrij onzichtbaar, maar als wevend kunstenaar blijkt dat anders te zijn. In de wefwereld krijgt hij aandacht, maar ook daarbuiten begint het te komen. Voor de online expositie 'Pushing the Limits' in december vorig jaar, waar vijftig deelnemers uit verschillende landen aan meededen, werd ook zijn werk geselecteerd. Inmiddels werkt hij ook in opdracht, meestal gaat het dan om vloerkleden. Dit voorjaar presenteert hij een basisontwerp waardoor een geïnteresseerde een aan eigen smaak aangepast kleed op maat kan bestellen. De eerdere samenwerking met Galerie 44 in Den Haag wordt opgevolgd met een expositie in juni.

Eenvoud en helderheid

Op dit moment heeft Theo geen wensen om nog meer technieken te leren, al is er wel nog de droom om een weefopleiding te volgen bij de Kawashima Weaving School in Kyoto. Daar worden vanuit traditie minimalistische weefsels gemaakt. Het is een fascinerend gegeven dat binnen een beperkt vocabulaire met een kleine variatie een nieuw weefsel kan ontstaan. Deze houding, waar techniek altijd dienstbaar moet zijn aan het eindresultaat, past bij zijn vermoeden dat niet veel meer nodig is dan eenvoudige linnenbinding om te komen tot de helderheid die hij elke keer opnieuw weer nastreeft. ♦

Door **Boukje Mulder**

[rechtsonder] Metro maandag 5 juli 2013, 7:18 uur. Foto uit krantenproject Metro 19 juni 2013, spits 31, maart 2014.

